

6.3.2026

VN/27266/2024
VN/27266/2024-OM-70

Valtiovarainministeriö

Oikeusministeriön lausunto pankkipalvelulainsäädännön arviointia koskevasta työryhmämietinnöstä

Valtiovarainministeriö on pyytänyt oikeusministeriöltä lausunnon pankkipalvelulainsäädännön arviointia koskevasta työryhmämietinnöstä, joka on kirjoitettu hallituksen esityksen muotoon. Oikeusministeriöllä on ollut edustaja työryhmässä. Oikeusministeriö toteaa lausuntonaan seuraavan.

Suhde omaisuudensuojaan ja elinkeinovapauteen

Kaavaillun sääntelyn vaikutusten piirissä olisi mietinnön (s. 35) mukaan pankkipalveluiden tarjoajien osalta peruspankkipalveluita tarjoavat talletuspankit, joita on markkinoilla Finanssivalvonnan tietojen mukaan 10 kappaletta.

Mietinnön suhdetta perustuslakiin ja säätämisjärjestystä koskevassa jaksossa on varsin selvästi havainnollistettu, että kaavailtu sääntely rajoittaisi pankkipalveluita tarjoavien omaisuudensuojaa ja elinkeinovapautta. Tällöin rajoitusten tulee täyttää perusoikeuksien yleiset rajoitusedellytykset (PeVM 25/1994 vp, s. 5). Huomattavaa on, että luottolaitostoiminnasta annettu laki (610/2014) velvoittaa jo tällä hetkellä tietynlaisten pankkipalveluiden tarjoamiseen yksityishenkilöille, jolloin kaavailut velvoitteet laajentaisivat lainsäädännön kokonaisvelvoittavuutta. Laajennus koskisi talletuspankkeja, jotka tarjoavat peruspankkipalveluita yrityksille, elinkeinonharjoittajille, yhdistyksille, säätiöille tai yhteisöille.

Omaisuudensuojan rajoittamisen hyväksyttävyyden perusteena mietinnössä todetaan (s. 64), että rajoituksella taattaisiin oikeushenkilöille niiden toiminnan kannalta välttämättömät peruspankkipalvelut. Pankkipalveluiden saatavuus vaikuttaa mietinnön mukaan merkittävästi yksilön mahdollisuuksiin harjoittaa yritys- tai yhdistystoimintaa, sillä tällainen toiminta ei ole käytännössä mahdollista ilman peruspankkipalveluita. Peruspankkipalveluvelvoitteen laajentamiselle todetaan olevan painava yhteiskunnallinen tarve. Kaavaillun omaisuudensuojan rajoittamisen oikeasuhtaisuuden näkökulmasta mietinnössä todetaan, että luottolaitokset ovat varallisuusmassaltaan huomattavia, jolloin sääntely ei puuttuisi merkittävästi luottolaitosten taloudellisiin etuihin. Sääntely velvoittaisi luottolaitoksia tarjoamaan vain kaikkein välttämättömimmät palvelut tietyille säännöksissä rajatuille toimijaryhmille. Lisäksi tarjoamisvelvoite ei koskisi niitä luottolaitoksia, jotka eivät ylipäätään tarjoa peruspankkipalveluita yhteisöille tai elinkeinonharjoittajille.

Omaisuudensuojan rajoittamiseen liittyen mietinnössä kaavailaan myös sääntelyä ko. pankkipalveluiden hinnoittelun kohtuullisuudesta, millä käytännössä rajoitettaisiin pankkipalveluiden tarjoajien mahdollisuutta vapaasti hinnoitella palvelunsa. Mietinnössä todetaan (s. 68), että ”Ehdotetulle hintojen kohtuullisuutta koskevalle sääntelylle on painava yhteiskunnallinen tarve: sääntelyn tavoitteena on varmistaa kohtuuhintaisten perusmaksutilien saatavuus sekä kuluttajille että muille säännöksissä tarkemmin rajatuille toimijoille. Säännökset ovat luonteeltaan välttämättömiä, koska kohtuuttoman korkea hinnoittelu voi tosiasiaassa rajata osan asiakkaista välttämättömien peruspankkipalveluiden ulkopuolelle.”

Mietinnössä todetaan (s. 66), että peruspankkipalveluiden tarjoamisveloitteella rajoitetaan luottolaitoksen elinkeinotoimintaa säätämällä tiettyjen palveluiden myöntäminen pakolliseksi. Sääntely merkitsee puuttumista peruspankkipalveluiden tarjoajan vapauteen valita asiakkaansa ja sopia palveluihinsa liittyvistä ehdoista. Kaavailtu velvoite vähentäisi pankin mahdollisuuksia valita asiakkaansa ja sääntely kaventaisi pankkien valtaa päättää siitä, mitä palveluita ne haluavat kyseisille asiakkaille tarjota. Nykyisellään talletuspankkien tulee tarjota peruspankkipalveluita vain kuluttajille. Mietinnön (s. 67) mukaan ”Rajoitusta ei voida pitää ratkaisevana talletuspankkien toimeentulon hankkimisen kannalta.” Elinkeinovapauden osalta mietinnössä viitataan toisaalta palveluita saavien yritysten ja elinkeinonharjoittajien elinkeinovapauden turvaamiseen kyseessä olevalla sääntelyllä.

Perustuslakivaliokunta on vastikään apteekkitalouden kokonaisuudistusta koskevan hallituksen esityksen arviointia koskevassa lausunnossaan (PeVL 46/2025 vp) todennut yritystoiminnan sääntelyyn liittyviä näkökohtia omaisuuden suojan ja elinkeinovapauden osalta. Perustuslakivaliokunnan mukaan (kohta 14) arviointitilanteessa valtiosääntöoikeudelliseksi kysymykseksi elinkeinovapauden ja omaisuuden suojan näkökulmasta muodostuu se, päätyykö toiminnan harjoittaminen ehdotettujen lainsäädännöllisten ratkaisujen johdosta joidenkin luvanhaltijoiden kohdalla taloudellisesti kannattamattomaksi siten, ettei elinkeinonharjoittajalla ole toimialaa koskevan yksityiskohtaisen sääntelyn vuoksi mahdollisuutta korjata tilannetta omilla sopeuttamistoimilla. Perustuslakivaliokunta on yleisesti katsonut, että elinkeinovapauden kannalta ongelmallisena voidaan pitää sitä, jos esimerkiksi elinkeinoluvan ehdot rajoittavat mahdollisuutta harjoittaa taloudellisesti kannattavasti elinkeinotoimintaa (kohta 15). Toisaalta perustuslakivaliokunnan mielestä (kohta 16) on sinänsä selvää, että vahvasti säännellyllä toimialalla toiminnan harjoittajat joutuvat ottamaan huomioon sen, että lainsäätäjällä voi tehdä muutoksia, joilla on vaikutusta myös elinkeinotoiminnan kannattavuuteen.

Mietinnön vaikutusarvioinneissa (s. 36) todetaan, ettei pankkien tarvitsisi toteuttaa kaavailtua palveluvelvoitetta ilmaiseksi, vaan ne voisivat hinnoitella palvelun siten, että saisivat siitä ”normaalivoiton”. Palveluntarjoamiseen liittyviä lisäkustannuksia saattaisi muodostua siitä, että pankin tulisi vastata palvelupyyntöön tietyn ajan puitteissa. Toiminnan voitollisuus vaikuttaa asian valtiosääntöiseen arviointiin, koska perustuslakivaliokunta on todennut hintasäännöstelyn osalta (PeVL 46/2025 vp, kohdat 10 ja 11), että lainsäädännöllä aiheutettu negatiivinen myyntikate on merkityksellinen elinkeinovapauden rajoittamisen kannalta.

Kaavailtujen velvoitteiden kohdistuminen hyvin rajattuun ja varallisuusmassaltaan merkittävään toimijajoukkoon, jonka toimintaa jo tällä hetkellä säännellään kaavailun kaltaisilla velvoitteilla (yksityisasiakkaat) ei vaikuttaisi oikeusministeriön käsityksen mukaan valtiosääntöisesti ongelmalliselta, kun otetaan huomioon, ettei velvoitettavien pankkien tarvitsisi tuottaa palveluita tappiollisesti ja kun mainituilla velvoitteilla varmistettaisiin oikeushenkilöiden niiden toiminnan kannalta käytännössä välttämättömien pankkipalveluiden saatavuutta (painava yhteiskunnallinen tarve). Olennaista on myös, että kaavailtu tarjoamisvelvoite ei koskisi niitä luottolaitoksia, jotka eivät ylipäätään tarjoa peruspankkipalveluita yhteisöille tai elinkeinonharjoittajille.

Yhtiöoikeuden näkökulma

Oikeusministeriö katsoo, että yleisellä tasolla mietinnössä on hyvin tunnistettu pk-yritysten, yhdistysten ja säätiöiden ongelmat peruspankkipalveluiden saatavuudessa. Jatkovalmistelussa on kuitenkin syytä kiinnittää huomiota yksityiskohtien täsmentämiseen. Esityksessä olisi esimerkiksi hyvä täsmentää, mitä toimijoita muistiossa viitattu NPO-sektori (s. 26) käsittää ja mihin määrittely perustuu.

Oikeusministeriö katsoo, että yhdistysten ja säätiöiden peruspankkipalveluiden rajaaminen vain rekisteröityihin oikeushenkilöihin, joilla on oikeuskelpoisuus, on perusteltua. Ehdotuksilla olisi myönteistä vaikutusta tällaisten yhdistysten ja säätiöiden toimintaedellytyksiin. Oikeusministeriö haluaa kuitenkin muistuttaa, että palveluiden tasossa ja saatavuudessa sekä hinnoittelussa on yhä parannettavaa erityisesti siltä osin kuin kyse on muista kuin sähköisiä palveluita käyttävistä asiakkaista, joiden taloudellinen toiminta on pienimuotoista.

Oikeusministeriö toteaa, että vaikka ehdotettua rajausta voidaan pitää perusteltuna, on huomioitava, että yhdistyslainsäädännössä on hyväksytty yhdistymisvapaus ja vapaus olla rekisteröitymättä. Tältä osin olisi esityksessä olisi hyvä arvioida yhdistymisvapauden käytön tosiasiallisten edellytysten suhdetta ehdotettuihin rajauksiin.

Oikeusministeriö haluaa kiinnittää huomiota myös siihen, että mietinnössä todetaan, että peruspankkipalveluiden tarvetta on tarpeen arvioida laajasti toimijan oikeudellisesta muodosta riippumatta. Siten oikeusministeriö toistaa aikaisemmin ilmaisemansa käsityksen siitä, että konkurssipesien pankkitilien avaamisessa on ilmennyt viime vuosina vaikeuksia, jotka heijastuvat erityisesti työntekijöiden palkkaturvan maksamiseen konkurssitilanteessa. Palkkaturvalain (866/1998) 4 §:n mukaan palkkaturvana maksetaan työntekijän työsuhteesta johtuvia saatavia, joiden peruste ja määrä on saatu selvitettyä. Palkkaturvaa voi hakea työntekijä itse omaan lukuunsa tai työntekijäjärjestö tai konkurssipesä

työntekijöiden lukuun. Palkkaturvasta annetun valtioneuvoston asetuksen (1276/2009) 5 §:n nojalla konkurssipesän hakemuksesta palkkaturva maksetaan konkurssipesän tilille, josta konkurssipesä siirtää palkat työntekijöiden tileille. Viranomaisten ja pesänhoitajien havaintojen mukaan erityisesti varattomien raukeavien konkurssipesien tilien avaamisessa on viimeisten vuosien aikana ilmennyt merkittäviä vaikeuksia. Tilin avaamisessa on saattanut esimerkiksi kestää niin kauan, ettei palkkaturvaa ehditä maksamaan työntekijöille irtisanomisajan puitteissa, mikä vaarantaa palkkaturvan tavoitteet. Kohtuuttomat vaikeudet pankkitilien avaamisessa raukeaville konkurssipesille myös yleisesti hankaloittavat ja hidastavat varattomien konkurssipesien selvittämistä. Lisäksi oikeusministeriö nostaa esiin, että erityisesti pienten asunto-osakeyhtiöiden pankkitilien avaamisessa on ilmennyt vaikeuksia, joten jatkossa on perusteltua kiinnittää huomiota myös niiden pankkipalveluiden turvaamiseen.

Hyvä pankkitapa

Oikeusministeriö pitää yleisesti kuluttajansuojan näkökulmasta perusteltuna, että luottolaitoslain 15 luvun 1 § hyvää pankkitavasta säilyy lähtökohtaisesti täydentävänä ylätasoina normina ja että siihen ehdotettavat muutokset eivät tuo yksityiskohtaisia velvoitteita. Kuten mietinnössä on tuotu esiin (s. 50), nykyistä hyvää pankkitapaa koskevaa säännöstä koskevissa lain esitöissä on todettu tarve tulkita säännöstä eri aikoina eri tavoin finanssipalveluissa ja pankkipalveluissa tapahtuvien muutosten takia. Oikeusministeriö pitää tämän yleisluonteisuuden ja joustavuuden säilyttämistä jatkossakin tärkeänä. Oikeusministeriö kehottaa kuitenkin jatkovalmistelussa kiinnittämään huomiota siihen, että hyvää pankkitapaa koskevan säännöksen säännöskohtaisilla perusteluilla ei pyritä säätämään yksityiskohtaisista velvoitteista, joiden ei voida katsoa sisältyvän itse säännökseen tai jotka ovat seurausta muusta lainsäädännöstä. Erityisesti suhde yhdenvertaisuuslain mukaisiin velvollisuuksiin on syytä käydä huolellisesti läpi.

Oikeusministeriön näkemyksen mukaan hyvää pankkitapaa koskevaan säännökseen ehdotettavat muutokset eivät tosiasiallisesti juurikaan muuta nykytilaa. Oikeusministeriö katsoo, että jatkovalmistelussa säännöksen vaikutusten arviointia olisi syytä tarkentaa ja pohtia mahdollisuutta tarkentaa valvontaviranomaisen roolia hyvää pankkitapaa koskevan säännöksen valvonnassa.

Asiakaspalvelun tavoitettavuus

Mietinnössä ehdotetaan luottolaitoslakiin uusia asiakasyhteydenottoihin vastaamisen määräaika koskevia säännöksiä. Mietinnön mukaan hyvää pankkitapaa koskevaan säännökseen lisättävä yleinen asiakasyhteydenottoja koskeva velvoite vastata ilman aiheutonta viivytystä ei olisi uusi, vaan jo nykyinen sääntely on edellyttänyt luottolaitosten toimivan näin (s. 51). Sen sijaan peruspankkipalveluihin liittyvien asiakasyhteydenottojen vastaamiselle ehdotettava 15 luvun 6 e §:n viiden päivän enimmäismääräaika olisi uusi velvoite.

Enimmäismääräaika koskevan pykäläluonnoksen perusteluiden mukaan peruspankkipalveluiden ongelmatilanteet on tärkeää saada ratkaistua nopeasti, jotta asiakkaiden taloudellinen toimintakyky ei vaarannu. Mietinnön vaikutusten arvioinnissa kuluttaja-asiamies on tuonut esiin, että peruspankkipalveluihin liittyvät yhteydenotot voivat olla laadultaan todella erilaisia ja osaa niistä koskee jo nykyisellään pankkia velvoittava reagointiaika (s. 37).

Oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että tavoite ongelmatilanteiden ratkaisemisen nopeuttamisesta ja ehdotus vastaamiselle asetettavasta takarajasta kaikille asiakasyhteydenotoille voivat käytännössä osoittautua keskenään epätarkoituksenmukaisiksi. Oikeusministeriö pitää siten mahdollisena kuluttaja-asiamiehen vaikutusten arvioinnissa esittämää näkemystä siitä, että takarajan asettaminen saattaa johtaa epätarkoituksenmukaisella tavalla luottolaitosten vastausaikojen standardoimiseen enimmäismääräajan pituisiksi.

Lisäksi oikeusministeriö kiinnittää huomiota ehdotetun säännöksen ja asiakasvalitusten käsittelyä koskevan maksupalvelulain 86 a §:n väliseen suhteeseen. Oikeusministeriön käsityksen mukaan peruspankkipalveluihin liittyvien asiakasyhteydenottojen ja maksupalvelulain mukaisten asiakasvalitusten sisältö voi olla päällekkäistä, ja siten ehdotettu säännös saattaisi johtaa ehdotetussa muodossaan sekä asiakkaiden että luottolaitosten näkökulmasta epäselviin tilanteisiin.

Pykäläehdotus on perusteluiden mukaan rajattu koskemaan muita kuin maksupalvelulain 86 a §:ssä säädettyjä asiakasvalituksia (s. 56), mutta säännösten tasolla tätä ei ole huomioitu. Oikeusministeriö katsoo, että pykälän suhdetta tulisi selvittää säännösten tasolla joko siten, että maksupalvelulain 86 a §:ssä säädetty asiakasvalitukset jätettäisiin nimenomaisesti säännöksen ulkopuolelle, tai muulla tavoin sovitaa säännökset yhteen siten, että niiden suhde olisi joka tapauksessa selvä. Tältä osin todettakoon, että maksupalvelulain 86 a §:n taustalla oleva toisen maksupalveludirektiivin (PSD2) 101 artiklan 2 kohta ei ole täysharmonisoiva, vaan kansallisesti voidaan säätää asiakasvalituksia koskevista menettelyistä käyttäjän kannalta edullisemmin.

Peruspankkipalvelujen hinnoittelun kohtuullisuus

Kuluttaja-asiakkailta peruspankkipalveluista perittävien kustannusten hinnoittelun kohtuullisuuden arviointia koskevaa luottolaitoslain 15 luvun 6 a §:ää ehdotetaan täydennettäväksi siten, että arvioinnissa huomioitaisiin myös asiakkaan asema ja peruspankkipalveluiden luonne välttämättömyyshyödykkeenä. Pykälään lisättäisiin lisäksi velvollisuus dokumentoida hinnoittelun perusteet, joilla tulisi perusteluiden mukaan osoittaa ne perusteet, joiden mukaisesti maksun arvioidaan olevan kohtuullinen kyseisen asiakasryhmän kannalta.

Oikeusministeriö katsoo, että lisäykset asiakkaan asemasta ja välttämättömyyshyödykeluonteisuudesta ovat omiaan edesauttamaan erityisesti heikommassa asemassa olevien kuluttajien asemaa, kun talletuspankkien tulisi tarvittaessa tarkastella hinnoitteluaan aiempaa yksilöllisemmin. Oikeusministeriön näkemyksen mukaan välttämättömyyshyödykkeen käsitteen käyttäminen osana peruspankkipalvelusääntelyä onkin lähtökohtaisesti perusteltua. Oikeusministeriö kuitenkin katsoo, että käsitettä voitaisiin avata sääntelyn perusteluissa ehdotettua laajemmin. Esimerkiksi sähkömarkkinalain esitoissa (HE 20/2013 vp) on tuotu esiin, miten sähkön merkitys välttämättömyyshyödykkeenä vaikuttaa sähkölaskujen oikeellisuuteen ja oikea-aikaisuuteen. Oikeusministeriö kiinnittää toisaalta huomiota siihen, että ehdotettu sääntely koskee myös muita kuin kuluttajia.

Oikeusministeriö pitää lähtökohtaisesti kannatettavana, että talletuspankeille asetettaisiin velvollisuus hinnoittelun perusteiden dokumentointiin, mutta kiinnittää huomiota siihen, että ehdotuksen käytännön vaikuttavuus on merkittävästi kiinni valvovien viranomaisten mahdollisuuksista tehokkaaseen valvontaan.

Henkilötietojen suoja

Mietinnössä olevan esitysluonnoksen säätämisjärjestysperusteluissa on asianmukaisesti tuotu esille, että esitys sisältäisi henkilötietojen suojan kannalta merkityksellisiä säännösehdotuksia. Tältä osin viitataan esitysluonnoksen 1. lakiehdotuksen 15 luvun 6 f §:n 1 momentin 1 kohtaan, jonka mukaan vähintään yhdellä yrityksen vastuuhenkilöistä tulee olla asuinpaikka Suomessa. Lisäksi viitataan saman momentin 3 ja 4 kohtiin, joiden mukaan vähintään yhdellä yhdistyksen nimenkirjoitusoikeutetuista tai säätiön hallituksesta tulee olla asuinpaikka Suomessa. Esitysluonnoksen säätämisjärjestysperusteluissa kyseisten säännösten edellyttämän henkilötietojen käsittelyn katsotaan perustuvan yleisen tietosuoja-asetuksen (EU) 2016/679 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaiseen rekisterinpitäjän lakisääteiseen velvollisuuteen, koska elinkeinonharjoittajille säädettäisiin velvollisuus todentaa oikeushenkilön taustalla toimivien henkilöllisyys ja asuinpaikka pykälässä tarkoitettulla tavalla.

Oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan eli rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen kohdalla jäsenvaltion lainsäädännössä säädetyn laillisen velvoitteen olisi oltava riittävän selvä sen edellyttämän henkilötietojen käsittelyn osalta. Rekisterinpitäjällä ei saisi olla kohtuutonta harkinnanvaraa sen suhteen, miten se noudattaa laillista velvoitetta henkilötietojen käsittelyn osalta.

Tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan e alakohdan on puolestaan katsottu kattavan ensinnäkin tilanteet, joissa itse rekisterinpitäjällä on julkista valtaa, tai yleistä etua koskeva tehtävä ja tietojenkäsittely on tarpeen tämän vallan käyttämiseksi tai tehtävän suorittamiseksi. Toisin kuin lakisääteisen velvoitteen osalta, rekisterinpitäjällä ei ole laillista velvoitetta toimia. Arvioitaessa soveltuva käsittelyn oikeusperustaa tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohdan osalta on keskeistä arvioida, velvoittaako säännös rekisterinpitäjää, minkälaista harkintamarginaalia rekisterinpitäjälle jää esimerkiksi lakisääteisen velvollisuuden tai tehtävän suorittamisessa sekä siinä, kuinka selkeää sääntely on sen edellyttämän henkilötietojen käsittelyn suhteen.

Oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että kyseisissä säännöksissä säädettäisiin perusmaksutiliin oikeutettua yritys- ja yhteisöasiakasta koskevista edellytyksistä. Henkilötietojen käsittelyyn sovellettavan käsittelyn oikeusperusteen kannalta olennaista on, että näiden edellytysten täytymisestä varmistuminen vaikuttaisi edellyttävän säännöksissä mainittujen henkilöiden henkilötietojen käsittelyä. Säännökset eivät kuitenkaan suoraan velvoita henkilötietojen käsittelyyn ja vaikuttavat jättävän rekisterinpitäjälle harkinnanvaraa esimerkiksi sen osalta, mitä henkilötietoja se käsittelee niissä säädettyjen edellytysten täyttymisen arvioimiseksi. Näistä seikoista johtuen yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan e alakohdan vaikuttaisi soveltuvamalta käsittelyn oikeusperusteelta säännösten edellyttämälle henkilötietojen käsittelylle. Jatkovalmistelussa olisi arvioitava, olisiko pankeille kaavaillussa velvollisuudessa tarjota perusmaksutilejä oikeushenkilöille ja elinkeinonharjoittajille sellainen yleistä etua koskeva tehtävä, jonka edellyttämään henkilötietojen käsittelyyn voitaisiin soveltaa 6 artiklan 1 kohdan e alakohdtaa. Lisäksi jatkovalmistelussa olisi huomioitava, että säätämisjärjestysperusteluissa

mainittujen säännösten lisäksi vastaavia käsittelytoimia vaikuttaisi liittyvän myös kyseisen momentin 2 kohtaan, joka koskee elinkeinotoimintaa harjoittavaa luonnollista henkilöä.

Muita huomioita

Mietinnössä on todettu, että jatkovalmistelussa on syytä arvioida perusmaksutilien käsitteen tulkinta-epäselvyyksiin liittyvää ongelmaa (s. 44). Oikeusministeriö yhtyy tarpeeseen selvittää asiaa ja kiinnittää tältä osin huomiota myös edellä jo esille tuotuun asiakaspalvelun tavoitettavuutta koskevan sääntelyn ja maksupalvelulain mukaisen asiakasvalitussäännöksen väliseen suhteeseen.

Oikeusministeriö katsoo, että esityksessä olisi perusteltua kuvata nykyistä laajemmin sitä, missä määrin lainsäädäntöön ehdotettavat muutokset vastaavat esityksen tavoitteeseen peruspankkipalveluiden tarjonnan riittävästä laatutasosta peilaten tätä erityisesti mahdollisiin ei-lainsäädännöllisiin toimenpiteisiin. Oikeusministeriö pitäisikin perusteltuna kuvata selkeämmin keskeisimpänä valvontaviranomaisena toimivan Finanssivalvonnan roolin merkitystä lainsäädännön noudattamisessa ja toteutumisessa erityisesti siltä osin kuin kyse on hyvästä pankkitavasta ja peruspankkipalvelujen hinnan kohtuullisuudesta.

Osastopäällikön sijainen, yksikönpäällikkö Niklas Wilhelmsson

Lainsäädäntöneuvos

Veli-Pekka Hautamäki

Jakelu VM Valtiovarainministeriö

Tiedoksi Kansliapäällikkö Antti T. Leinonen
Lainsäädäntöjohtaja Susanna Siitonen
Ministerin erityisavustaja Timo Karhunen

VN/27266/2024-OM-70

Seuraavat henkilöt ovat allekirjoittaneet tämän asiakirjan sähköisesti /

Följande personer har undertecknat denna handling elektroniskt /

This document has been signed electronically by the following persons: